

máhající věřitel vymůže si vydání věci, až tato se octne v jeho zástavě v důsledku návrhu na přikázání zabaveného nároku k vybrání a až potom navrhne zpeněžení vydané věci podle § 327 ex. ř. Takovýmto sečkáváním se žalobou vznikly by zcela zbytečné útraty, ač jest zřejmo, že právo volné dispozice vlastnickovy je ohroženo již pouhým zákazem vydání auto jeho zmocněnci v důsledku zabavení nároku na vydání věci. Právem tedy vytýká dovolatelka nesprávné právní posouzení případu v tomto směru. V důsledku toho zůstalo však řízení v nižších stolicích kusým proto, že nižší soudy se nezabývaly tvrzením žalobkyně, zda ona nabyla vlastnictví k automobilu přijetím jeho od manžela na místě gáže, a že neučinily potřebných zjištění v tom směru, zda žalobkyně prokázala důvod a způsob nabývací jí tvrzený a zda povinný jen jako její zmocněnec dal automobil do správy poddlužníci.

Čís. 7562.

Ku vzdání se práva se vyhledává, by bylo dlužníkem přijato a by se stalo projevem vůle na venek.

Pouhé usnesení obecního zastupitelstva nebo městské rady (hlavního města Prahy) o upuštění od výpovědi neb od vyklizení, jež nebylo na venek projeveno, nedává ještě vypovězenému nájemci právo, dovolávat se takového usnesení.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, Rv I 1349/27.)

Proti exekuci pražské obce proti žalobkyni o vyklizení bytu vystoupila žalobkyně žalobou, o niž tu jde, již se domáhala zrušení exekuce, tvrdíc, že se ústřední zastupitelstvo města Prahy usneslo, ponechati žalobkyni nadále byt. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Vzdání se práva, upuštění od něho, víže věřitele jen, bylo-li dlužníkem přijato (§§ 1444, 861 a 939 obč. zák.). Bez takového přijetí může věřitel jednostranné vzdání se vždycky odvolati. Vždyť i dlužník sám může míti zájem na tom, by odmítl vzdání se práva, tak zejména vzdání se práva nabytého pronajímatelem z výpovědi na odevzdání bytu, když si nájemník najal na příklad jiný byt. Dále je nutno, by vzdání se práva stalo se projevem vůle na venek. Pouhé usnesení obecního zastupitelstva nebo městské rady žalované obce o upuštění od výpovědi nebo od vyklizení, které na venek projeveno nebylo, nedává ještě vypovězené nájemnici právo, dovolávat se takového usnesení, ježto nejde o projev vůle na venek, nýbrž o pouhé vnitřní rozhodnutí, které jak u právnické osoby, tak i u jednotlivce jest libovolně změnitelné. Proto z pouhého usnesení ať již obecního zastupitelstva neb městské rady pražské ne-

nabyla by žalobkyně žádného práva, netvrdí-li, že jí usnesení to bylo sděleno a ona je přijala. Do té doby mohla žalovaná obec beze všeho usnesení tvrzené žalobkyní odvolati. Kdyby se tedy skutečně bylo stalo takové usnesení, žalovaná obec tím, že návrh na vyklizení u soudu učinila, své předchozí usnesení odvolala, upustila od něho dříve, než se žalobkyně o něm dozvěděla a je přijala, a než se pro obec tedy stalo závazným. Proto nebylo třeba vyslyšati o oněch usneseních svědky žalobkyní navržené a řízení není tedy z toho důvodu vadné, že vyslychání nebyli. Je-li zjištěno, že obec pražská navrhla vyklizení dne 2. listopadu 1926, a žalobkyně neprokázala, že se obec svých práv, nabytých výpovědí vzdala platně, nebo, že se zavázala s exekucí sečkat až do té doby, kdy žalobkyně obdrží náhradní byt v obecních domech (§§ 35 a 36 čís. 3 ex. ř.), nezaniklo ani právo obce na vyklizení a odevzdání bytu, aniž se tato vzdala do lhůty ještě neuplynulé výkonu exekuce.

Čís. 7563.

Bylo-li notáři svěřeno projednání pozůstalosti, jest oprávněn provést podle § 125 nesp. říz. též výslech stran, na jehož základě pak soud sám rozhodne, komu z dědiců pro odporující si přihlášky přikazuje úlohu žalobce.

Opírají-li dědicové ze závěti své přihlášky k pozůstalosti o poslední vůli, která byla předložena soudu úplně roztrhaná, dědicové ze zákona pak popřeli platnost závěti proto, že byla zůstavitelem roztrhána a zničena, jest poukázati na pořad práva dědice ze závěti.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1927, R II 359/27.)

K pozůstalosti se přihlásili jednak dědicové ze závěti, jež byla soudu předložena úplně roztrhaná, jednak dědicové ze zákona. Před notářem, projednávajícím pozůstalost, prohlásili dědicové ze zákona, že popírají platnost závěti proto, že byla zůstavitelem samým roztrhána a zničena, načež pozůstalostní soud poukázal na pořad práva dědice ze závěti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs je mimořádnou stížností ve smyslu § 16 pat. o nesp. říz. a uplatňuje se v něm důvod nezákonnosti. Mohl by však míti úspěch jen tehdy, kdyby napadené rozhodnutí bylo ve zřejmém rozporu se zákonem. Tohoto případu zde není. Podle §§ 28 a 29 patentu, obnoveného čl. XII. zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n., mohou úkony v nesporném řízení, uvedené v § 183 not. řádu ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. u okresních soudů přiděleny býti notářům jako soudním komisařům. Notáři jsou tím zmocněni, zejména též připravit všechny